

Hristos și Adunarea Sa (5)

Adunarea de la Rusalii

William John Hocking

© SoundWords, Online începând de la: 22.06.2019, Actualizat: 22.06.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Faptele apostolilor 2

Introducere

Capitolul acesta ne arată istoria, așa cum noi toți știm, istoria divină a orei de naștere a Adunării lui Dumnezeu. Este un subiect dificil să vorbești despre Adunarea lui Dumnezeu. Și deoarece învățătura despre Adunare oferă o greutate deosebită, o parte mare a credincioșilor o ignorează cu totul și își limitează atenția și slujba lor la viața fiecărui credincios în parte. Însă Adunarea lui Dumnezeu posedă un drept foarte mare asupra fiecărui credincios, oricât de greu ar fi să înțelegi poziția ei actuală în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. În afară de aceasta greutatea în imaginație este mai mare decât în realitate.

Înălțarea lui Hristos

Oricât de greu ar fi să se înțeleagă adevărul bisericesc și să te conformezi lui, totuși tema are importanța cea mai mare pentru fiecare credincios, deoarece Adunarea lui Dumnezeu este legată cu două realități mari ale istoriei biblice, cu două realități cu însemnătate deosebită.

Prima realitate este înălțarea Domnului Isus Hristos, gloria Lui în cer depășește cu mult orice căpetenie și orice autoritate și orice putere și orice domnie și orice nume, care se poate numi. Acolo Dumnezeu Tatăl a dat lui Isus din Nazaret demnitatea cea mai înaltă și gloria cea mai mare. El, Cel pe care cerul cerurilor nu-L poate cuprinde, este în acel loc al gloriei de nedescris. Omul Hristos Isus, Cel care a fost răstignit, Acela care a fost în mormânt, Se află acum la dreapta tronului lui Dumnezeu și Lui I s-a dat toată autoritatea în cer și pe pământ. Pe baza acestei realități a fost întemeiată Adunarea. Adunarea a luat ființă pe pământ, deoarece Domnul Isus Hristos era glorificat în cer. Adunarea a fost constituită aici, dar era o legătură vie între comunitatea credincioșilor care se strâneau pe pământ și Domnul Isus Hristos în glorie. În toate revelațiile minunate ale Sfintei Scripturi nu se găsește nimic care să fie pus pe aceeași treaptă cu această realitate; și de aceea spun că Adunarea lui Dumnezeu are un drept deosebit asupra ta și a mea pe baza acestui caracter.

Domnul Isus Hristos este în gloria lui Dumnezeu, și Adunarea de pe pământ este legată cu El acolo. În afară de aceasta, eu, ca cel care crede în Domnul Isus Hristos – indiferent de orice activitate a mea, indiferent de orice alegere a mea -, constitui o parte a acelei Adunări, și ca atare eu sunt legat cu El acolo în cer. Acesta este un gând care ar trebui să facă să vibreze în noi cele mai înalte acorduri de laudă și mulțumire aduse lui Dumnezeu, pentru faptul că este posibil așa ceva. Tu ai putea spune că cerul este foarte departe și că între tine și dreapta tronului lui Dumnezeu este o depărtare mare, și ai putea gândi că, deoarece această distanță este așa de mare, poți să neglijezi acest fapt fără a avea parte de pagube personale și că acum nu trebuie să te preocupe. Dar dacă nesocotești privilegiile, care rezultă din această realitate, vei pierde binecuvântările personale, pe care ele le aduc cu sine.

Coborârea Duhului Sfânt

A doua realitate istorică, pe care o găsim și în acest capitol, este aceea că la fel de sigur

precum faptul că Domnul Isus Hristos este acolo la dreapta tronului lui Dumnezeu, este și faptul că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, a treia Persoană a preamăritei Trinități, este aici pe pământ, și locuința ei aici pe pământ este acea casă, pe care El Însuși a întemeiat-o la Rusalii, Adunarea lui Dumnezeu. Duhul nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu Se poate găsi în acele minuni arhitectonice impunătoare, pe care omul le-a ridicat în Numele Domnului Isus Hristos, dar El locuiește cu adevărat și realmente aici în acel templu nevăzut, care a fost făcut sfânt prin prezența Sa. Nu este o minune de neînțeles, faptul că Duhul lui Dumnezeu locuiește aici? Zi și noapte, săptămână de săptămână, an de an, El este aici în lumea aceasta, căci El a venit la Rusalii, ca să rămână aici, și nu numai pentru o vizită trecătoare.

Cât de îngrozitor este să ignorezi această realitate! Citim în acest capitol 2 al cărții Faptele apostolilor, că păcatul iudeilor, care au respins pe Fiul lui Dumnezeu și L-au lepădat, era mare și demn de urât în ochii lui Dumnezeu. Cât de grav trebuie să fie atunci păcatul creștinătății de astăzi, care tăgăduiește prezența sfântă a Duhului lui Dumnezeu printre urmașii Domnului Isus Hristos – chiar dacă ea nu o tăgăduiește prin mărturisire, totuși o tăgăduiește în practică. Cât de puțini cred că El locuiește nu numai în unul de aici și în altul de acolo, ci că El locuiește în ei uniți, că El îi unește pe toți într-o părtășie desăvârșită, oricât de împrăștiati ar fi ei aici pe pământ, și că urmare acestui fapt fiecare în parte și toți împreună sunt uniți cu Domnul Isus Hristos, Capul Adunării aflat în glorie!

Ca să gândești corect și sfânt despre natura Adunării lui Dumnezeu, trebuie să ținem cu tărie la aceste două adevăruri centrale. Domnul Isus Hristos este la dreapta lui Dumnezeu; și Dumnezeu, care l-a dat acea glorie cerească, l-a dat ca posesiune deosebită a Sa un popor ales, care este Adunarea Sa, și ca să păstreze acea Adunare, s-o sprijine, s-o îngrijească și să întărească acea Adunare slabă alcătuită din oameni care cred în Domnul Isus Hristos, a fost trimis aici jos Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Lumea nu-L poate vedea și nu-L poate primi, dar tu și eu, dacă noi credem în Domnul Isus Hristos, suntem obligați să recunoaștem prezența Sa – să-L ascultăm, să-L dăm loc, să luăm seama la El spre călăuzirea noastră și să rămânem sub puterea Lui permanentă. Dacă facem aceasta, ne vom bucura de acea părtășie dulce și plină de har cu Domnul nostru Isus Hristos aflat în cer, despre care lumea nu știe, dar despre care cel mai bine știi aceia care se smeresc cel mai mult și permit Duhului lui Dumnezeu îndurător să facă cu ei ce vrea El.

Așteptarea după făgăduința Tatălui

Dacă citim acest capitol, găsim că în Ierusalim era o grupă de oameni care aștepta. Ea era foarte mică la număr, probabil mult mai mică la număr decât noi, care suntem adunați în seara aceasta în această hală, dar ei erau adunați în Ierusalim și toți erau însuflețiți de un interes comun și un țel comun. Fiecare din această grupă cunoștea personal pe Domnul Isus Hristos; și ultima lor cunoaștere despre El era, că El i-a condus cu zece zile în urmă până la Betania, și că El, în timp ce vorbea cu ei, S-a despărțit de ei. Când El S-a înălțat la cer și a dispărut privirii lor, inima lor era aproape să se rupă. El, Acela care i-a iubit atât de mult, care le-a vorbit cuvinte, pe care nici un om mai înainte nu le-a rostit, care a murit pentru ei și a înviat, i-a părăsit. El a dispărut privirii lor, și ei stăteau acolo și priveau, și priveau și sperau ca El să revină imediat. Așa cum știm, ei au fost mângâiați de cei doi îngeri, care le-a spus că ei nu trebuie să stea acolo și să privească spre cer, căci la timpul potrivit Domnul va reveni cu

siguranță.

Însă înainte de acel eveniment fericit trebuia să aibă loc ceva de cea mai mare importanță, și cuvintele Domnului lor le-au răsunit cu totul noi în urechi și au revenit în amintirea lor. Căci El le-a poruncit să meargă la Ierusalim și acolo să aștepte făgăduința Tatălui, „pe care”, a spus El, „ați auzit-o de la Mine”. Acum și-au amintit ce li s-a spus în odaia de sus, după instaurarea Cinei. Domnul a făcut acolo remarca, care i-a pus în uimire: „Vă este de folos să Mă duc”; și ei aveau nevoie deja de o porție bună de credință și luminare, ca să înțeleagă cum ar putea fi așa ceva. „Este mai bine pentru voi să Mă duc, decât să rămân aici. Mă duc să vă pregătesc un loc.” Aceasta era o știre binecuvântată, să audă despre un loc care era pentru ei în casa Tatălui, însă aceasta stătea în legătură cu utilitatea. El a spus: „Dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi”, Celălalt Mângâietor. Acela care vine va veni să ia locul Meu, și El va însemna pentru voi chiar mai mult decât am fost Eu. El va locui la voi, ca niciodată să nu vă lase singuri. El va fi la voi în orice loc unde voi veți fi, oricât de împrăștiati veți fi pe suprafața pământului, și El, Duhul Adevărului, vă va conduce în tot adevărul.

Drept urmare ei s-au întors la Ierusalim, pentru ca acolo să aștepte făgăduința Tatălui, așa cum le-a poruncit Domnul. Cum au așteptat ucenicii? Care era atitudinea lor la așteptare? Găsim că ei și-au petrecut timpul în rugăciune. Ei erau în Templu și laudau pe Dumnezeu, așa cum ne relatează Luca în evanghelia sa; însă aici în Faptele apostolilor găsim că ei stăruiau în rugăciuni și implorări – nu că fiecare se ruga în cămăruța lui, ci toți erau adunați și o făceau în comun. Ei se rugau, ca să se îplinească cuvintele Domnului lor, ca să fie dată făgăduința Tatălui. Domnul le-a spus: „Deci dacă voi, fiind răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl cel din cer va da Duhul Sfânt celor care-L cer de la El?” Drept urmare, cei care erau adunați acolo aveau îndreptățirea din partea Domnului să roage pe Dumnezeu să le dea Duhul Sfânt. Ni se face cunoscut că ei s-au rugat și Dumnezeu L-a trimis. De aceea este fără folos pentru noi să se citeze evanghelia după Luca (Luca 11.13) ca pasaj din Scriptură, care ne dă îndreptățirea să rugăm pe Dumnezeu să ne trimită acum pe Duhul Sfânt. Cele o sută douăzeci de persoane, care erau adunate acolo, s-au bazat pe această făgăduință. Ele s-au rugat și au primit răspunsul, și noi am fi cu secole în urmă, dacă ne-am ruga acum ca Duhul Sfânt să fie trimis. El este aici. Cât de jignitor este să se treacă cu vederea prezența Lui!

Rugăciunea dis de dimineață

Faptele apostolilor 2.1: Și, pe când se îplinea ziua Cincizecimii, erau toți împreună la un loc.

Ucenicii așteptau zi de zi. Când a venit ziua a cincizecea, ziua de Rusalii, ei toți erau adunați la un loc, dimineața foarte devreme, deoarece era abia al treilea ceas din zi (ora 9), atunci când Petru a început vorbirea lui. În ziua aceea ei au avut evenimentul fericit al unei străngeri laolaltă pentru rugăciune dis de dimineață. Aceia care au luat parte vreodată la astfel de întruniri dis-de-dimineață știu câtă înviorare este în ele; ei cunosc caracterul prețios al ocaziei; ei cunosc puterea care este în rugăciuni. Oamenii care părăsesc patul lor în lepădare de sine serioasă, și se strâng foarte devreme, pentru ca uniți să aștepte binecuvântarea lui Dumnezeu, niciodată nu vor fi dezamăgiți. Este un proverb adevărat, că Dumnezeu nu este

dator nimănu. El nu datorează nimic, nici ție și nici mie. Ah, cât de mult ne dă El, dacă facem ceva pentru El! Dacă tu nu ai probat încă această bunătate a Lui, verific-o acum pentru tine. „Puneți-Mă la încercare” – Dumnezeu ne solicită, să-L punem la probă.

Aici este un exemplu vizibil al credincioșiei lui Dumnezeu. Acești bărbați și aceste femei erau laolaltă să se roage pentru revărsarea Duhului, pentru ca Duhul făgăduit să vină; și El a venit, în timp ce ei erau laolaltă. El a venit deodată. Duhul Sfânt a venit peste această adunare pregătită, așa cum găsim în partea de început a Noului Testament că Fiul lui Dumnezeu a venit la o adunare pregătită. Drumul Domnului era pregătit de Ioan Botezătorul. La predica lui oamenii păcătoși s-au căit de păcatele lor și erau botezați în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Acolo stătea această grupă a celor care s-au căit, care simțeau cât de păcătoși erau în ochii lui Dumnezeu. Și la acea grupă pregătită a venit Isus, Cel care trebuia să salveze pe poporul Său de păcatele lor, și El a venit la momentul potrivit pentru ca El Însuși să fie botezat. Atunci Tatăl a mărturisit că El era Fiul Lui preaiubit, și când El a ieșit din apă, Duhul Sfânt a coborât peste El și S-a odihnit pe El.

Sunete și priveliști și vorbiri

Faptele apostolilor 2.2-4: Și a venit deodată un sunet din cer, ca vuietul unui suflu puternic, și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s-au arătat limbi împărțite, ca de foc, și s-au [textual : s-a așezat] așezat pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.

Aici avem prezentat felul cum a venit Duhul Sfânt al lui Dumnezeu la această comunitate pregătită din Ierusalim, care Îl aștepta. Au fost semne audibile, că Duhul Sfânt venise. Era vuietul unui vânt puternic care trecea. Ei au auzit prezența Lui, dar El era nevăzut. El „sufle”, încotro voia El (Ioan 3.8), dar fără îndoială El era prezent în locul unde erau ei adunați.

La început era deosebit de necesar ca celor adunați să li se facă în chip desăvârșit clar că Duhul Sfânt venise. De aceea erau nu numai semne audibile, ci și vizibile, căci ucenicilor li s-au arătat limbi împărțite, ca de foc. Nu erau multe Duhuri. Era numai Unul singur, căci Cuvântul spune: „Și S-a așezat pe fiecare dintre ei.” Limbile erau despicate, sau împărțite; motivul pentru aceasta îl vom afla în dată. Ucenicii au fost făcuți capabili să vorbească în alte limbi, așa cum le dădea Duhul să vorbească. Lucrările minunate ale lui Dumnezeu, faptul că Isus Hristos era glorificat la dreapta lui Dumnezeu, nu mai puteau acum să fie limitate la o națiune; Hristosul înălțat al lui Dumnezeu trebuia vestit acum pretutindeni tuturor oamenilor. De aceea ei au primit putere de la Duhul, ca să vorbească în acest scop în limbi diferite, însă în timp ce erau forme diferite de manifestare, era numai o singură putere călăuzitoare. Duhul Sfânt S-a așezat pe fiecare din ei și din plinătatea autorității Lui a dat autoritate fiecăruia, prin aceea că El a păstrat unitatea acțiunii în mărturia lor pentru Hristos. În felul acesta s-a confirmat marea realitate, că Duhul Sfânt venise, și Petru s-a ridicat să vorbească sub influența și autoritatea Duhului venit de curând.

Când Solomon a sfințit Templul, norul de glorie a umplut Templul. Și gloria aceea era așa de mare, că preoții nu puteau rămâne acolo ca să facă slujba lor, din cauza prezenței minunate a Domnului în Templul Său pământesc și material. Acum Duhul Sânt coborâse și a zidit o altă

casă, un Templu duhovnicesc, în care El trebuia să locuiască. Și acum El avea cu adevărat o influență bogată de har. Niciunul nu a fost zdrobit prin prezența Duhului. Niciunul nu s-a speriat prin revelarea Lui în mijlocul lor.

Ucenicii stăteau toți sub puterea Duhului Sfânt și au fost umpluți de El, însă influența Duhului, care era peste ei, era de o așa natură, că se potrivea credinței și dragostei lor. Căci ei erau pregătiți pentru primirea Duhului Sfânt, care acum venise; și ce i-a pregătit? Domnul Isus Hristos a alcătuit această comunitate prin propriile Sale cuvinte. El a venit în ceea ce este al Său, dar ai Lui nu L-au primit. După aceea El a adunat în jurul Lui pe cei care credeau în El, ei au venit la El, și El i-a învățat. El i-a făcut să fie propria Lui Adunare. Ei Îl iubeau; ei L-au zis bun venit, atunci când El a venit la ei în timpul slujbei Sale. Lazăr, Marta și Maria nu L-au urmat pe Domnul în umblarea Lui, dar cât de bucuroase au fost ele, când El a venit în casa lor!

Sângele și Untdelemnul

Și astfel a existat această ceată, ca rezultat al slujbei Domnului în Ierusalim, care Îi aparținea. Însă acum era o însușire deosebită, care caracteriza această ceată. Marea realitate, care niciodată înainte nu a existat în istoria lumii, era aceea, că Domnul Isus Hristos murise pentru păcatele lor. El Și-a vărsat sângele Lui prețios. Lucrarea de răscumpărare veșnică era făcută de El. Sângele lui Isus Hristos, al Fiului lui Dumnezeu, i-a curățit de orice pată. Toți acești bărbați și toate aceste femei erau curate, mai albe decât zăpada, curățite în conștiința lor prin sângele prețios al Domnului Isus. Această ceată, care aștepta în Ierusalim, era constituită din persoane pregătite.

În procedurile vechi simbolice, la sfințirea unui preot și la curățirea unui lepros, sângele animalului de jertfă era pus pe urechea și pe mâna și pe degetul persoanei respective. Întotdeauna când o persoană era stropită, mai întâi se folosea sângele și după aceea untdelemnul se punează peste sânge. Imaginea Duhului Sfânt urma după imaginea lucrării lui Hristos de împăcare și curățire, și așa a avut loc istoric la Rusalii.

Acești oameni, care erau adunați în Ierusalim și se rugau, erau un popor curățit. Ei erau curățiți prin lucrarea lui Hristos, și de aceea Duhul Sfânt a coborât peste ei și i-a mișcat, ca să-l slujească imediat. Imediat au început să vorbească în alte limbi. Ei toți erau vase curățite, care au fost umplute cu Duhul pentru a fi de folos.

Vestirea lui Hristos înălțat

Faptele apostolilor 2.22-24: Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea: pe Isus Nazarineanul, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere și minuni și semne, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum voi înșivă știți, pe Acesta, dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuți, L-ați răstignit și L-ați omorât, pe Care Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-l durerile morții, pentru că nu era posibil ca El să fie ținut de ea.

Și Petru, plin de Duhul Sfânt, a vorbit mulțimii. Care era marea temă a predicii lui Petru din ziua aceea? El a spus multe lucruri importante, așa cum putem deduce din rezumatul scurt,

pe care îl avem aici înaintea noastră. Însă gândul de bază în toate acestea era acela, că Acela, care tocmai a fost răstignit în lumea aceasta și omorât, era acum înălțat de Dumnezeu în cer. Apostolul le-a pus înaintea ochilor vina lor: „Voi L-ați răstignit pe cruce și L-ați omorât pe Isus din Nazaret prin mâna celor nelegiuți. Voi știți ce a făcut El printre voi; voi știți că El era un Om adevărat de Dumnezeu. Dumnezeu a pus pecetea Lui peste El; tot ce a făcut El a arătat că El era Fiul neprihănit al lui Dumnezeu, dar voi L-ați luat și L-ați răstignit pe cruce. Acum Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa.”

Și inima lui Petru era plină de gloria Domnului său. Învățat de Duhul Sfânt, care tocmai venise, el a vorbit despre lucrarea și măreția Domnului Isus Hristos. El nu a spus nimic despre sine însuși, nimic despre Adunare, ci gloria lui Hristos era singura temă a inimii Sale – ce au făcut iudeii, prin aceea că L-au batjocorit, ce a făcut Dumnezeu, pentru că El era așa de prețios pentru El. „Acesta este Fiul Meu preaiubit”, a spus Tatăl cu glasul care se revărsa din norul de glorie pe muntele transfigurării. Domnul Isus era acum luat în glorie. El era acum glorificat cu acea glorie, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea.

Și începând din ziua aceea și până astăzi, Isus Hristos este tema centrală a mărturiei Duhului ca Cel răstignit odinioară și acum glorificat. Dacă ascuți vorbirea cuiva și constăți că tema și centrul vorbirii nu este în concordanță cu această temă, pe care o avem aici, și anume gloria nespuse de mare a Domnului Isus Hristos, atunci poți încadra vorbirea ca ceva de rangul trei. Valoarea reală a mărturiei Adunării lui Dumnezeu față de lume este măsurată după valoarea pe care ea o acordă lui Hristos. Ce temă pentru predicatori! Da, chiar dacă am avea o mie de limbi, cât de slab am putea totuși să vestim gloria Domnului Isus Hristos! Însă gloria Domnului Isus Hristos este alfabetul manualului Adunării, și Adunarea ar trebui să crească în cunoașterea Domnului Isus Hristos, în timp ce ea este aici pe pământ.

Hristos este piatra de încercare și pentru fiecare în parte. Vă sfătuiesc insistent să analizați, ce loc ocupă Domnul Isus Hristos în inima voastră. Tresaltă de bucurie inima voastră la Numele Isus Hristos? Sunt închinare forțele voastre Lui? Este El primul și cel dintâi în viața voastră? Ce înseamnă El zilnic pentru voi? Nu vă întreb dacă ați fost eliberați de păcatele voastre sau dacă Dumnezeu v-a împlinit rugăciunile și dacă vă dă bucurie în inimă cu privire la împrejurările fericite, pe care El vi le dă zilnic, ci întreb ce lucrează Hristos în simțămintele voastre cele mai lăuntrice. Aveți ceva în inimă, care corespunde acestui prim apel al apostolului Domnului adresat iudeilor din Ierusalim?

Petru a spus că înălțarea lui Hristos explica totul:

Faptele apostolilor 2.33: Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți.

Faptele apostolilor 2.12,13: Și toți erau uimiți și nedumeriți, zicând unul altuia: „Ce să fie aceasta?” Dar alții spuneau în batjocură: „Sunt plini de must!”

Domnul Isus era în înălțime, de aceea era putere aici jos. Mulțimea oamenilor spunea: „Oamenii aceștia sunt beți; sunt plini de must.” Desigur ei nu erau așa; era absurd să presupui așa ceva la o oră așa de dimineață din ziua aceea. Dar nu au înțeles că minunea limbilor

provenea de la Cel care nu demult a fost răstignit și acum posedă autoritatea cea mai înaltă la dreapta lui Dumnezeu. Deoarece ei erau complet rătăciți cu privire la adevărul despre Hristos, iudeii nu puteau înțelege ce s-a petrecut acolo. De aceea vedem această mulțime mare de oameni, care erau adunați la Ierusalim, uimiți cu toții de cele ce auzeau despre lucrările minunate ale lui Dumnezeu, și anume fiecare în limba lui. Ei întreabă: „Ce poate fi aceasta?” Și răspunsul este: „Isus Hristos a fost înălțat și glorificat.” Petru le face cunoscut aceasta în predica lui plină de putere. Ce spunea el era susținut de toți cei care erau cu el, căci Adunarea era caracterizată la Rusalii prin această însușire deosebită, că ei toți erau una și toți erau umpluți de importanța înălțării Domnului Isus Hristos, așa cum ea le-a fost descoperită prin Duhul lui Dumnezeu tocmai coborât și care locuia în ei.

Urmările înălțării la cer

Eu cred cu adevărat că este o mare mulțime de creștini, care niciodată nu merg mai departe decât apostolii din Betania. În experiența lor nu depășesc cadrul din Faptele apostolilor 1 și 2, ei stau acolo și privesc spre cer, în timp ce norul ia pe Domnul lor dinaintea ochilor lor, și ei zic unii altora: El a plecat așa departe de la noi. Ei nu înțeleg ce le-a asigurat plecarea la cer a lui Hristos. Ei nu au ascultat încă de glasul Duhului Sfânt din inimile lor, care îi învață prin Cuvântul lui Dumnezeu că Isus Fiul lui Dumnezeu a mers mai departe de norul acela trecând prin toate cerurile și că acum El este la dreapta tronului Maiestății în ceruri. Ce diferență înseamnă această cunoaștere pentru mine! Eu știu că El, Cel glorificat, este Mântuitorul meu, că El este Acela care a murit pentru mine, și că El este Acela care m-a unit cu Sine Însuși prin Duhul Sfânt. Ce înseamnă pentru mine lumea toată, în comparație cu această cunoaștere? Nu este nimic pe pământ care să fie la fel ca aceasta, și repet, adevărul acesta are o importanță uriașă. Dacă vei uita toate celelalte, ce s-a spus, să nu uiți că motivul, pentru care Adunarea lui Dumnezeu este aici în lume începând de la Rusalii și până astăzi, este acela, că Isus Hristos a fost înălțat, și că începutul Adunării este în concordanță în timp cu înălțarea Domnului Isus Hristos și coborârea Duhului Sfânt. Acesta este primul gând și primordial, care ar trebui să umple inima fiecărui mădular al trupului lui Hristos, al Adunării lui Dumnezeu.

În afară de aceasta Duhul Sfânt locuiește aici, ca să țină inimile sfinților în atingere practică cu Domnul Isus Hristos aflat pe tron. Aceasta este o realitate, prieteni dragi. Dacă spun că este o realitate, vreau să spun că este ceva care a avut loc, s-a realizat. Prezența Duhului Sfânt pe pământ este la fel de adevărată ca și faptul că Domnul Isus Hristos a murit pe cruce și acum este glorificat în înălțime. Nu-i așa? Însă câți oameni vin la cruce, dar ei niciodată nu merg un pas mai departe. Ei niciodată nu intră în cer cu credință și bucurie în Acela care este acolo pentru ei. Ei speră să meargă cândva în locul unde sunt multe locuințe, însă nu fiecareia îi este clar că Isus Hristos este deja acolo și că El este glorificat de Tatăl și, deoarece El a fost înălțat, Duhul Sfânt este aici ca „celălalt Mângâietor”, care este pentru fiecare din ei, în timp ce El locuiește și în Adunare ca Templu al lui Dumnezeu. În versetele de la sfârșitul acestui capitol avem unele caracteristici ale Acestei părtașii noi înființate în Ierusalim, și acum vrem să ne preocupăm cu ele.

Dimensiunea Adunării

Faptele apostolilor 2.36-42: Să știe deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a

făcut și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit“. Și, auzind acestea, ei au fost străpunși în inimă și le-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Ce să facem, fraților?“ Și Petru le-a zis: „Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt. Căci pentru voi este promisiunea și pentru copiii voștri și pentru toți cei de departe, pe câți îi va chema Domnul Dumnezeu nostru“. Și cu multe alte cuvinte mărturisea și îi îndemna, spunând: „Salvați-vă din generația aceasta perversă“. Aceia deci care au primit cuvântul lui au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat cam trei mii de suflete. Și ei stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni.

Petru prezintă foarte clar ascultătorilor lui, că acest mare dar al Duhului Sfânt era nu numai pentru anumiți privilegiați. El nu trebuia să se limiteze la aceia care au fost la părtășia de rugăciune din acea dis-de-dimineată, ci el era și pentru alții, dacă ei se vor căi de păcatele lor și se vor boteza în Numele lui Isus Hristos, și rezultatul predicii lui Petru era, că oamenii au fost atinși în adâncul inimii lor. Era dimineața unei zile a Domnului și o binecuvântare fără asemănare pentru credincioși; dar nu era o trăire plăcută pentru aceia care au ascultat cuvintele lui Petru. Cuvintele lui le-au atins conștiința ca o sabie ascuțită și ei au fost dovediți de vinovăția lor. Ei spuneau: suntem păcătoși, și aceasta nu este un sentiment plăcut. Petru spunea: voi cădeți sub judecata dreaptă a lui Dumnezeu, și ei simțeau că aceasta era adevărat, pentru că ei au omorât pe Prințul vieții. Dacă ceea ce spui tu este adevărat, că noi L-am răstignit pe Acela pe care Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Lui, atunci ce ar trebui noi să facem? Apoi Petru le-a zis: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele Aceluia pe care voi L-ați răstignit. Salvați-vă din generația aceasta perversă!”

Ca rezultat al acestei mărturii trei mii de persoane au fost adăugate la Adunarea inițială. Și cei convertiți s-au retras din neamul rău și preacurvar, care a disprețuit pe Domnul gloriei și L-au răstignit. Astfel Domnul a adăugat într-o singură zi trei mii de suflete la acea Adunare nou întemeiată în Ierusalim, arătând ce lucruri mari a făcut Duhul Său. Desigur El poate face și astăzi astfel de fapte mărețe, și eu cred că astăzi El salvează mai mult de trei mii de suflete într-o zi, dacă privim lucrarea Lui în lumea întregă. Însă El nu face aceasta într-*un singur* loc, deoarece oamenii din locul acela deosebit ar deveni probabil foarte mândri. Ei nu ar putea suporta o astfel de lucrare mare a Duhului în mijlocul lor, fără să nu desconsidere celelalte locuri, care nu ar fi la fel de privilegiate.

Putem însă fi siguri că Duhul lui Dumnezeu niciodată nu este inactiv. El este permanent la lucru și atrage suflete la Hristos și va face în continuare aceasta, până când Adunarea este completă. Cu toate acestea avem înaintea noastră în Scriptură realitatea că trei mii de suflete au fost atrase la Hristos și au fost adăugate Adunării formate la Rusalii. Vedem această comunitate nouă în Ierusalim, cum se ține despărțită de marii preoți, Ana și Caiafa, de toți membrii sinedrului, de farisei și de cărturari și de oamenii mari și de mulțimea de oameni din Ierusalim, care se suiseră să serbeze sărbătoarea Rusaliiilor. Acolo era Templul și curțile lui din față cu răcnetul boiler și brăhnitul oilor de jertfă; dar privit din punct de vedere divin era un loc trist. Aici la această grupă mică dintr-o stradă lăaturalnică din Ierusalim era Duhul Sfânt, nu în acea construcție impunătoare, la care Irod a lucrat 46 de ani, ca s-o termine. Duhul Sfânt a plecat din Templul făcut de mâini și a venit la sufletele răscumpărate cu sânge, spălate cu sânge, ca să locuiască în ele. O, ce onoare!

Stăm cuprinși de uimire, când vedem norul gloriei Domnului în Templul de pe Muntele Moria din zilele foarte îndepărtate ale lui Solomon, însă aici este o minune mult mai mare. Duhul lui Dumnezeu vine să locuiască printre pescari, poporul obișnuit, oameni normali, de fiecare zi. Dar pentru ce vine El la aceștia? Ceea ce îi caracteriza nu era bunăstarea, nu era poziția lor socială, nu era evlavia lor exterioară, da, nici măcar devotamentul lor deosebit față de Domnul și Stăpânul lor; dar o însușire deosebită a lor – personală și comună – era dragostea, respectul și onoarea pentru Domnul Isus Hristos.

Binecuvântare și laudă

Dacă noi credem cu adevărat că Domnul Isus Hristos, Acela care ne-a iubit și a murit pentru noi, este la dreapta lui Dumnezeu în cer, aceasta ne constrânge la preamărire și adorare aduse Lui. Dacă recunoaștem poziția Lui în gloria cea mai înaltă, nu ar trebui s-o arătăm, nu ar trebui să-l aducem laudă, nu ar trebui să spunem mai departe măreția Lui? Prieteni dragi, este o zi tristă dacă sfinții lui Dumnezeu trebuie să pompeze afară din inima lor lauda pentru El. Ea ar trebui să țâșnească de la sine din ei (Psalmul 45.1). Voi ar trebui să-L preamăriți, din simplul motiv că nu puteți altceva, pentru că inima voastră nu poate tace. Voi Îl iubiți așa de mult, că vreți să-l spuneți cât de mult Îl iubiți și Îl onorați. Ah, să nu uităm să-L preamărim pe Acela pe care Dumnezeu L-a înălțat așa de sus.

Unanimitate

Găsim că această grupă mică de credincioși era cu totul pentru sine, despărțită total de locuitorii din Ierusalim. Ei au rămas „unanimi” laolaltă. Înainte să vină Duhul Sfânt, ei aveau planuri diferite, așa cum de exemplu citim în ultimul capitol al evangheliei după Ioan. Citim acolo că unii din apostoli au zis: „Să mergem să pescuim”; dar nu toți și-au propus aceasta, numai unii dintre ei. În acest plan nu era inclus nimic care putea da grupei întregi un interes comun și să-i facă să fie „una”. Acum ei acționează unanim. Și ce este, ce îi ține în această unitate? Să cercetăm amănunțit această întrebare. Ce va ține uniți pe aceia care în noaptea în care Domnul a fost trădat s-au certat pentru locul de întâietate? La Rusalii găsim grupa la început fiind „unanimi”. Nu este nici o ceartă, nici o comportare necuviincioasă; ci noi vedem o adunare unită în simplitatea și puterea ei inițială. Ce îi determină să fie permanent împreună în stăruință? Acea prezență nevăzută, prezența Duhului Sfânt.

Când preamăritul Domn Isus Hristos a venit în casa din Betania, Maria putea să-L vadă și Marta putea de asemenea să-L vadă. Nimeni nu poate vedea pe Duhul Sfânt în casa lui Dumnezeu. El este în Adunare, dar El este nevăzut. Noi putem observa numai efectele prezenței Sale. Și un efect neschimbabil al prezenței Duhului Sfânt este, că ochii tuturor sunt îndreptați de El spre gloria Domnului Isus Hristos. În felul acesta toate inimile, toate simțămintele și toate buzele se unesc, și toți acționează „unanim”, căci gloria Domnului este motivul dominant pentru fiecare în parte și pentru toți.

Nici un copilaș în Hristos nu trebuie să se înșele vreodată cu privire la lucrările Duhului Sfânt. Ce nu este în concordanță cu gloria Domnului Isus Hristos, poate fi cu siguranță și foarte liniștit respins. Nu este de la Duhul Sfânt, și nu vă poate ajuta. Dar dacă o persoană face tot ce ea poate, ca să determine ca tu să gândești mai înalt despre Domnul Isus Hristos, tu spui:

este în ordine. Eu doresc ceva mai mult din aceasta. Este învățătura apostolilor, și ea se potrivește foarte bine pentru mine. Învățătura lui Hristos este piatra de încercare, care ne este dată în Scriptură, ca să decidă care învățătură este de la Dumnezeu și care este de la oameni.

Învățătura apostolilor

Faptele apostolilor 2.42: Și ei stăruiau în învățătura apostolilor și în părtășie, în frângerea pâinii și în rugăciuni.

Nu trebuie să gândim că această stăruință se referea numai la prima zi. Înseamnă că ei continuau să facă în felul acesta. Acestea erau obiceiurile noi ale ucenicilor lui Hristos. Duhul Sfânt le-a dat o aptitudine nouă să înțeleagă Scriptura și noile descoperiri ale adevărului. În timpul Vechiului Testament Dumnezeu a dat profeții și scrierile lui Moise și Psalmii, și aceia, care erau adunați, cunoșteau scrierile vechi-testamentale. Însă noi citim că ei au rămas în învățătura apostolilor; și învățătura apostolilor înseamnă apostolii Domnului nostru Isus Hristos și învățătura pe care ei au dat-o mai departe la început sfinților. Dar probabil vom putea mai târziu să spunem mai mult despre această temă.

Părtășia

Cu învățătura apostolilor este strâns legată părtășia. Părtășia este un cuvânt minunat și un cuvânt cu o însemnătate deosebită pentru Adunarea lui Dumnezeu. Spus pe scurt, înseamnă că fiecare, care este în Adunarea lui Dumnezeu are interese comune cu ceilalți și un țel comun, care se bazează pe Persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos. De aceia cei care sunt în Adunarea lui Dumnezeu sunt atrași irezistibil unul la altul; și Duhul Sfânt lucrează în ei totul spre bunăstarea spirituală a părtășiei ca întreg. Dacă caut o persoană, pe care o doresc, care are aceleași simțăminte ca mine, cu care mă simt legat personal, probabil pot găsi numai foarte puține, care sunt potrivite pentru aceasta. Părtășia în sensul acesta va fi în mod necesar foarte limitată, însă în Adunarea lui Dumnezeu nu este nicidecum o astfel de îngrădire. Biserica, despre care este vorba aici în Faptele apostolilor 2, înseamnă că toți, care au fost aduși împreună în acea grupă nouă, iubeau pe Domnul Isus Hristos, toți au fost curățiți, răscumpărați în același fel prin sângele prețios, toți au fost așezați pe o bază comună ca aceia care îi aparțin, toți au primit Duhul Sfânt, și fiecare în parte și toți împreună constituiau o parte a acelei creații noi prin El. Apostolul Pavel vorbește mai târziu despre Adunare folosind imaginea trupului, și noi știm că fiecare mădular al trupului lui Hristos este în același fel un mădular pentru altul. S-ar putea ca el să îndeplinească o misiune deosebită pentru el însuși, dar în ceea ce privește interesul comun și dependența unul de altul, toate sunt la fel, și această părtășie este însușirea deosebită a Adunării, pe care o găsim aici.

Frângerea pâinii

Frângerea pâinii este amintită de asemenea direct la început. Mă întreb, dacă ucenicii au făcut frângerea pâinii în ziua de Rusalii. Nu ni se spune nimic în privința aceasta, că ei ar fi făcut-o, ci, că mai târziu au stăruit în a face aceasta. În orice caz era fără îndoială un eveniment mare, în mod deosebit pentru cei unsprezece apostoli, să împlinească dorințele

Domnului în această privință. Abia cu câteva săptămâni în urmă Domnul i-a rugat să mănânce pâinea și să bea vinul în amintirea de El. Acum ei făceau aceasta pentru prima dată ca Adunare. Aducerea aminte era foarte importantă pentru ei. Apostolii își puteau aminti chiar de privirea Lui, atunci când a zis: „Faceți aceasta în amintirea Mea.” Chiar și tonul glasului Său le-a devenit din nou conștient în această zi de început. Duhul Sfânt a făcut să devină realitate și aducerea aminte de moartea Sa, pentru că ei nu trebuiau să fie total dependenți de propria lor memorie. Una din misiunile Sale era, să le readucă aminte de lucrurile pe care Domnul li le-a spus. De aceea era pentru ei, care nu erau stricați prin delăsare păcătoasă sau răceală sau indiferență, un eveniment fericit să-și amintească la frângerea pâinii de Domnul în puterea unui duh neîntristat. Mai mult, ei stăruiau în frângerea pâinii. Trebuie să fi fost legat de această sărbătoare o deosebită dulceață și bucurie și putere, în aceste prime zile ale părtășiei trupului lui Hristos. Ei stăruiau în frângerea pâinii. Ei nu erau mulțumiți cu o sărbătoare ținută din când în când. Ah, fie ca noi să nu considerăm frângerea pâinii ca ceva banal! Să stăruim în aceasta! Este ceva mareț, și astăzi la fel de real ca la Rusalii. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este încă aici, și Domnul Își ține făgăduința! „Acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor.”

Rugăciunile

Alături de frângerea pâinii ei stăruiau și în rugăciuni. Prin aceasta nu este vorba de rugăciunile fiecăruia, care se aduc în orice timp în domeniul personal. Aceasta se referă la rugăciunile hotărâte ale grupei adunate ca atare, deoarece ei toți puteau acum să se roage ca *o singură* persoană. Ce i-a făcut una? Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Ei au fost uniți de El în inimă și dorință, El, Cel care vine înaintea lui Dumnezeu (Romani 8.27). Sunt sigur că nouă nu ne este suficient de clar ce putere este inclusă în părtășia la rugăciune a Adunării. Rugăciunea acelora ale căror rugăminți sunt unite în Numele Domnului Isus Hristos, trebuie să coboare multă binecuvântare. Nimic nu poate ține departe binecuvântarea de sfinți, în umblarea și în lucrarea lor, dacă Adunarea lui Dumnezeu se roagă în caracterul și privilegiul părtășiei și sub călăuzirea Duhului Sfânt. De aceea să stăruim în părtășia la rugăciune ca acești oameni din timpurile vechi. Dacă stai departe de adunarea de rugăciune, desigur nu vei primi nimic din binecuvântările părtășiei, de care ea are parte. Tu nu dorești aceste daruri al harului, și astfel tu nu te unești cu alții ca să te rogi pentru ele! Noi venim, pentru că noi suntem vase sărace, goale și dorim să fim umplute. Noi avem și privilegiul preoțesc să intervenim pentru alții. Și noi suntem siguri că vom fi ascultați, pentru că noi cunoaștem harul Dumnezeului nostru și pentru că noi aducem înaintea Lui un Nume, pe care El în nici un caz nu vrea să-L refuze.

Exprimarea unității

Faptele apostolilor 2.43-45: Și fiecare suflet a fost cuprins de teamă și multe minuni și semne se făceau prin apostoli. Și toți cei care credeau erau împreună și aveau toate în comun; și își vindeau proprietățile și bunurile și le împărțeau la toți, după cum avea cineva nevoie.

Comportarea lor comună reflecta unitatea lor, care era în această părtășie nouă, și înapoia ei era puterea Duhului Sfânt, care i-a făcut să renunțe la toate interesele egoiste și să acționeze ca *un om*. Ei toți erau laolaltă și aveau totul în comun. În afară de aceasta și-au vândut

posesiunile lumești și prin aceasta au arătat că ei își pun credința și speranța lor într-un Hristos ceresc, a cărui Împărăție nu era din lumea aceasta. Un iudeu, care credea în venirea imediată a Împărăției pe pământ, nu dorește să se despartă de posesiunile sale. El și-ar păstra cu plăcere moștenirea în țară, până când Mesia va domni pe tron. Însă acești credincioși au învățat „ce este cel mai bun”, pe care Hristos îl dă. Ei aveau o moștenire „mai bună”, nepătată și care nu se vestește, păstrată în cer pentru ei.

„Împărțeau la toți, după cum avea cineva nevoie.” Duhul lui Hristos era în ei, și ei se gândeau la alții și nu la ei înșiși. Duhul Sfânt a coborât și prima Lui misiune era, ca să zicem așa, să-i umple cu dragoste altruistă ca Stăpânul. Căci cine a fost Acela care a văzut o perlă de mare preț, a vândut tot ce avea, ca s-o aibă? Era Domnul Isus, care, cu toate că era bogat, a devenit sărac din pricina noastră, pentru ca noi prin sărăcia Lui să devenim bogați. Duhul Sfânt îndepărtează din inimile noastre tot ce este egoist. De aceea în aceste acțiuni de smerire și lepădare de sine în Ierusalim era o prezentare demnă de iubit în repetarea a ceea ce a făcut Omul pe care iudeii L-au răstignit și omorât. În inimile și în viața urmașilor Lui trăia Mântuitorul blând și smerit iarăși în acea cetate vinovată.

Există astăzi o mărturie asemănătoare? Dacă Îi aparținem, să mergem atunci pe căile lui Hristos, ale Domnului nostru. Să nu se spună despre noi, că mădularele trupului aduc ocară asupra Capului; însă Capul trebuie să călăuzească toate cuvintele și toate faptele trupului, și Duhul Sfânt să umple pe toți cei care sunt uniți cu El în glorie.

Respectarea adevărului despre Adunare

Închei, rugându-vă insistent să păstrați tare înaintea ochilor, că adevărul referitor la Adunarea lui Dumnezeu este descoperirea cea mai prețioasă din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Spun aceasta cu toată chibzuința cuvenită. Israel era și este foarte prețios pentru Dumnezeu, chiar dacă vechiul popor ales umblă acum pe pământ fără patrie, totuși locul lui de binecuvântare definitivă este aici pe pământ, în timp ce locul propriu-zis al Adunării este legătura cu Hristos în glorie, și noi avem această soartă sigură înaintea noastră. Noi avem speranța tare, că vom avea parte de gloria Sa. În timp ce noi așteptăm împlinirea acestei speranțe, savurăm privilegiul de a avea parte de lepădarea lui Hristos în lumea aceasta. Mai târziu vom avea parte de gloria Sa, deoarece noi suntem legați cu El în înălțarea Sa cerească. Toate acestea și mult mai multe sunt legate cu locul nostru în Adunarea lui Dumnezeu.

Ca să nu permitem ca greutățile și încurcăturile vieții Adunării în constituția ei actuală întunecată și fărâmițată să șteargă din inimile noastre natura reală a Adunării lui Dumnezeu, adevărul despre Adunare rămâne neschimbat în Scriptură, și noi ar trebui să ne obișnuim să privim lucrurile, care se referă la Adunare, așa cum le vede Dumnezeu în Cuvântul Său. Noi avem nevoie de gândirea Lui referitoare la Adunare în totalitate, și de aceea în gândirea noastră să mergem întotdeauna înapoi la începutul istoriei ei. Ah, această zi de Rusalii! Să privim cu satisfacție și laudă înapoi la ceea ce a avut loc în ziua aceea memorabilă, când Duhul Sfânt a coborât și Și-a făcut locuință în inimile sfinților – în fiecare în parte și în comun – aici pe pământ, și El a rămas aici până în ziua de azi. Da, acel Duh Sfânt va rămâne până când Adunarea va fi completă la număr și Domnul Isus va veni să cheme la Sine trupul Său și mireasa Sa și să ia cu Sine pe toți cei care sunt ai Lui, pentru ca ei să fie la El în veșnicie.

Tradus de la: [Christus und seine Versammlung \(5\)](#)

Prelegerea a 5-a „The Church at Pentecost“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*,
ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra

Traducere: Ion Simionescu